

Hegedűs János
 Vers Áginak

(Zsujta és a többi...)

(1.)

Orrlyukamon jön vissza a pálinka,
 végig mar, hányást provokál.
 Boldogan botladozom a gazban,
 abban az elvadult barackosban,
 ahol valamit végleg otthagytam,
 valami meg folyton visszajár.

(2.)

Sunyin osonnak a napok: négy, nyolc vagy tizennyolc napja nem láttalak,
 és te mindig megtalálsz: konyhában, utcán, beszélsz hozzám,
 kis világomban, nézd, ülj ide tévedéseim mellé.

Mióta megismertelek, nem dörgölődzöm Fortuna szeszélyes öléhez,
 nem játszom el a pénzem, igaz, keveset eszek, sokat iszom,
 az én időm sáros kis utcákon ballag, és néha nadrágomba törli bakancsát.

(3.)

Ez az év is kidöglök alólam, akár egy ló,
 mely félúton hagy a szarban.
 Nem tudok rólad.

(4.)

Mint valami elhányt tárgy,
 ez a nap is megadja magát.
 Nincs mit bánnom – kifordul a szemét közül – eggyel kevesebb,
 s több, ami elmaradt.
 Egy vert sereg hagyatéka.

Parancs nélkül,
 kinek van jelenteni valónk, hogy vagyunk?
 Magányos posztunk nem öröklődik,
 s a barlangrajz, mit hagyunk,
 megfejtetlen omlik alá.